

# LYŠKÁNORA 41

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny  
Poradostiny 1055 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

\* Motta tohoto čísla \* Když ztěžknou oči \* Smutné novinky liscannorské \* Sestra \* Drazí sousedé... \*  
\* Novinky liscannorské \* 9x nikdá v žoldu Týrska aneb Život v armádě \* Z deníku Snagrothova \*  
\* Strach \* Odpověď Darlenu Moorhedovi \* Pod čarou \*

## Motta tohoto čísla

„...To víš. Když se druid stává druidem...“

K. Myšilov

„...Tak se musí zabíjet prasata...“

D. Moorhed

„...Démoni vyvolávají alchymisty...“

Darlen Moorhed

## Když ztěžknou oči

Klabzej Myšilov

Když ztěžknou oči, spánkem se mi klíží  
a knězka noci do kraje se vplíží  
by rozehrála dobu svojí vlády  
já poklimbávám, k ohni stočen zády  
Však přesto okem supa bedlivým  
hlídám všechny kradmé pohyby  
a šelesty a podezřelé okolnosti  
jež mohly by být nepřátelskou troulalostí  
mé spící druhy snadno oddělat  
Dnes na stráž, jak předtím mnohokrát  
když padl los a určil moji vartu  
já vsadil všechno na tu samou kartu  
že této noci nic se nestane  
a úklady se skončí nezdařem  
Pak není divu, když se někdo plouhá  
ať mrzký vrah, či blbosti své slouha  
a ruší v spánku moje věrné druhy  
že zanedlouho bude nejspíš tuhý  
v tom není třeba nic si namlouvat  
Tak radím všem, ať nechají nás spát  
a Nurnským druhům obloukem se vyhnou  
i sebevrazi, co snad k smrti tíhnou  
ať raděj plaší jiných ležení  
neb v těchto klidných místech, zdá se mi  
mohou se stát věci nemilé  
tak jistý Hužvan zemřel omylem

a poslední, co Dot Trau hlavou kul  
byla hněvná druidská hůl!

## Smutné novinky liscannorské

Darlen Moorhed

Tak jsme se vrátili téměř na počátku zimy,  
28.10., zpět do Liscannoru obtíženi penězi a dalo by se  
říci i v dobré náladě po přetřepných dnech v  
poblázněném království. Jenže...

Na hřbitově přibýly dva hroby. První patří  
Glassal Vrantové. 13.9. při cestě z Nurnu se jí splašil  
kůň. Zlámáný vaz byl jistý a okamžitý odchod z života  
obce a zvláště z přítomnosti syna Melatara a paní  
Melanity, její matky.

Pod druhým kamenem odpočívá Wenora  
Katzbalgerová-Rugornská, jež po krátké chorobě  
skonala ve věku sedmačtyřiceti let dne 15.10. Ve  
velkém rugornském domě zanechala tři potomky.  
Dcery Eleanor a Wyndred. A syna Haarduna.

A snad aby osud dostál číslu tři, v márnici  
čekalo další tělo. Řídící školy Rhander Hekhem  
vydechl naposledy 20.10. po těžkém churavění. Tak se  
obecní hrobník vydal kopat hrob do již zmrzlé půdy.

Čas dál plynul v tichosti do sněhové  
přikrývky. Přišla skromná a vcelku tichá oslava  
novoroční. Rád bych napsal, že s příchodem nového  
času, kdy se láme zima, přišel i šťastnější čas. Vždyť  
Anja s Dynim očekávali přírůstek do rodiny. Narodila  
se dcerka pojmenovaná po matce, snad aby Dynimu  
připomínala barvu matčiných očí a vlasů. Druhý den  
roku 1055 manželka Dyniho Longodona zemřela při  
porodu.

Rád bych poděkoval těm, kteří se postarali  
o pohřby, když jsem zde nebyl já ani hrobník. Všem  
požůstalým upřímnou soustrast.

## Sestra

Harez

Procházím širým světem  
zákony mužů veden  
Občas pocítím sílu  
jež dodává mi víru  
Když já poprvé spatřil  
teplou krev tryskat z těla  
tvou vůni jsem ucítil  
Tys náruč rozevřela  
Sestro

Kolo se pořád točí  
klesajíc po úbočí  
jednou dojde na dno  
staleté stromy padnou  
v zahradě růže rostou  
jich vůně k nebi stoupá  
potěší mysl prostou  
ač vedle tma a stoupa  
Sestro

Občas zdá se mi  
že ani nejsem na zemi  
kráčíš ve stopách mých  
za sebou slyším smích  
ohlížet se nemusím  
tvůj hlas moc dobře znám  
jednou tě uvidím  
víš kolik času mám  
Sestro

Cítím tě za sebou  
jsi mojí oporou  
jdeš se mnou nocí, dnem  
navzdory marnostem  
a jak jdu dál a dál  
víc práce pro tebe  
a uvnitř cítím žár  
vznáším se do nebe  
Sestro

Lemují cestu tvou  
ti jež jsou prací mou  
my jako jeden pár  
stráví nás oba žár  
jak rád cítím tvůj dech  
když stojíš vedle mě  
nehoj se není spěch  
nejši tu kvůli mně  
Sestro

Životem prošel jsem  
co všechno spáchal jsem

velkou část z toho znáš  
co už teď naděláš  
hledím ti do očí  
mohla bys podlehnout  
rty mé se odmlčí  
mohu tě obejmout  
Sestro  
Smrti

## Drazí sousedé...

Drazí sousedé,

začal se psát nový rok 1055 a s ním  
přišly konečně nové volby do obecního úřadu. Dnes  
už je všechno za námi, a tomu jsem věru rád.  
Dlouho před onou osudovou volbou jsem měl těžké  
sny, kdy se mi do mysli loudily představy, co by se  
stalo, kdyby... To byl také důvod, proč jsem se  
rozhodl kandidovat. Třeba si někdo myslí, že jsem  
pouze z mouchy dělal hroší spřežení, i to je možné,  
každopádně dnes jsem rád, že jste za osmého  
starostu obce vyvolili právě mne. Chci však, abyste  
věděli, že si rozhodně nemyslím, že jsem proto  
nejlepším z vás. Vždyť kandidovali jenom tři lidé,  
a navíc volba nebyla zdaleka jednoznačná. To  
musím mít stále na zřeteli a podle toho se také  
chovat.

Mou jedinou touhou bylo, aby nezvítězil  
Darlen Moorhed a Liscannor nekrácel směrem,  
který on za dobu svého úřadu vytyčil. Ne, že bych  
toho muže neměl rád, božové chraňte, považoval  
jsem se za jeho přítele a považuji se dál, ale s rolí,  
kterou v Liscannoru hrál, jsem se nemohl smířit.  
Myslím, že až horká krev vychladne, i on uzná, že  
se mu dnes dýchá lépe. Pochopí, že oprostěn od  
starých strastí, je konečně svobodný a s čistým  
štitem. A ne pro sebe, ale pro něj jsem rád, že  
nedostal jediný hlas. Věřím, že na základě této  
skutečnosti si uvědomí své chyby, poučí se z nich a  
v příštích volbách stane jako ctěný a vážný  
protivník.

Naopak Getda Ruindorského jsem si  
jako důstojného starostu představoval v reálných  
barvách. Jeho vidění a řešení problémů mi bylo  
vždy blízké. Ostatně zprávy o jeho zhýralém životě  
se dnes váží k dávné minulosti, vždyť kdo by  
nenesl nějaké hříchy mládí. Dnes je Getda důstojným  
a usedlým mužem, který vyučuje děti v liscannorské  
obecní škole. Na Getdově kandidatuře mě zarazila  
jediná věc, a s tou neměl pranic společného. V  
době, kdy se schylovalo k volbám, za něj začal  
orodovat Dyni Longodon, jemuž bylo zamítnuto  
udělení občanství. Dost dobře jsem nechápal, proč  
se vranigostský občan snaží ovlivnit volbu

liscannorského starosty, ale musel jsem mít tento fakt na zřeteli. Možná pan Longodon skutečně jenom chtěl nejjednodušší a nejrychlejší cestou získat občanství pro sebe a svou rodinu. V tom však nevidím zvláštní problém z pohledu kteréhokoli starosty. Jméno pana Longodona má přeci v okolí vsi dobrý a kladný zvuk. Nejlépe by ale bylo, kdyby důvod zasahování do voleb v přátelském duchu vysvětlil. Nevím jak kdo, ale já jsem k takovým věcem poněkud podezíravý.

Jsem tedy rád, že volba dopadla tak, jak dopadla. Vzhledem k tomu, že si Getda Ruindorského vážím, jmenoval jsem ho svým zástupcem a v době mé nepřítomnosti pověřil všemi pravomocemi. Plně mu v otázkách obecních důvěřuji.

Jsem tedy osmým starostou Liscannoru. Do budoucna bych chtěl všechny jeho obyvatele vyzvat k otevřenosti. Chtěl bych, aby se problémy řešily přímo z očí do očí, bez zbytečných průtahů. Rád bych, aby nespokojenost s čímkoli byla vyjadřována nahlas a adresně. Liscannor je obcí nás všech a ne vsi jednoho muže. Přál bych si, aby tato obec vzkvétala v ovzduší hrdosti k její příslušnosti. A Liscannor jako takový se musí za své občany umět v pravou chvíli postavit.

Na následujících řádcích bych chtěl uvést závazky (v neupravené podobě), s nimiž jsem do voleb šel.

1) **Povznést vážnost občanství.** „Občan Liscannoru“ se dnes chápe jako prázdná nálepka, která znamená, nerad bych urazil, poměrně málo. Občanství není přeci ale věc ledajaká. Je to dar těm, kteří v obci žijí a jsou na to pyšní, kteří jsou ochotni ji bránit a udržovat. Tito lidé by pak měli být místním úřadem bráněni, je-li to samozřejmě nutné, proti těm, kteří občanství nemají. Občanství by se mělo stát věcí cti a soudržnosti. Z toho potom plyne i vzájemná pomoc, neboť nejsme neteční jednotlivci, ale obětaví sousedé. Vážnost k občanství se dá v lidech vychovat pouze metodou odpovědnosti a důsledně dodržovaných výsad, o které se lze popřípadě opřít.

2) **Věrnost Gwendarronu.** Vyplývá z povinností starosty, chovat v úctě krále a Gwendarron. Toto je u současné hlavy obce sporné. Nicméně mým názorem je, že oddanost vlasti by měla být vlastní nejen předákovi, ale každému, kdo občanem jest. Jedině pak Liscannor jako celek bude nurnskému hradu přínosem a náhled na něj bude kladný. To je základní kámen ovzduší, v němž může tato malá obec vzkvétat. O dalších povinnostech místního úřadu není nutné hovořit, protože jsou jasně dané. O jejich důsledném a včasném plnění není třeba vůbec diskutovat.

3) **Vypořádání se s minulostí.** Je třeba uzavřít pochybnosti kolem úřadování pana Darlena

Moorheda. Vzhledem k již tak dosti pošramocené pověsti obce tento případ neřešit soudní cestou, ale vyřešit jej uvnitř a pokud možno pokojně, avšak tak, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost.

4) **Vyřešit jednou provždy status Janternu a pozici Joachalenta Sallenta** otevřenou diskusí z řad občanstva. Toto si představuji jako diskusí na dané téma, z níž vyjdou klíčové otázky, o nichž se bude hlasovat.

5) **Kompromisní dohoda o provozování služeb hostince U hrocha** tak, aby byly co nejvíce uspokojeny požadavky majitelky, krčmáře a hostů. K tomu by měla vést zřetelná evidence osob, pobývajících na území obce a nekompromisní přístup k těm, které jsou dlouhodobě nehlášené.

6) **Úprava zákona o vystěhování** tak, aby nemohly být některé případy technicky neproveditelné a tudíž osoby v těchto případech fakticky nepostižitelné.

7) Na příslušných úřadech v Nurnu zavést **diskusí na téma sporného zákona o lovu zvěře** a docílit požadavku na jeho případné zmírnění. Kolem tohoto zákona je tolik nejasného, že je třeba požadovat jeho upřesnění a zjistit případné užívání v praxi, což může být považováno za precedenční záležitost.

8) **Vytvoření mapy Liscannoru**, která dodnes není v konečné podobě. Zároveň je nutný rovnocenný přístup ke všem, kteří nemají nákresy domů (bez jakýchkoli výjímek, jak tomu bylo dodnes).

9) **Vyřešení otázky tzv. radnice** v majetku paní Grétty Erinské, a to oboustrannou dohodou.

10) **Sjednocení ceny základní výměry pozemku** obecní půdy. Toto by mělo odstranit jisté problémy s ohodnocováním staveb nedostatečně zaknihovaných.

11) **Obnovení a případné rozšíření smlouvy mezi obcí Liscannor a samotou Vranigost.** Tato dohoda by měla přinést větší jednotu Nurnské družiny a zamezit jakýmkoli vášním, které pochopitelně mohou tu a tam vzniknout. Měla by zaručovat, aby soupeření mezi oběma stranami bylo vždy v přátelském duchu a zamezit jakémukoli projevu nepřátelství, který by v konečném výčtu znamenal úpadek obou.

12) **Vést neustálý aktuální přehled zákonů** a předkládat jej občanům. Vést veřejný opis starostenské knihy volně přístupný všem.

13) Během volebního období se **zasadit o vznik erbovního znaku** Liscannoru

Tímto vám všem děkuji za své zvolení do funkce starosty Liscannoru a věřím, že vás nezklamou.

*Klabzej Myšilov,  
osmý starosta liscannorský*

## Novinky liscannorské

*Klabzej Myšilov, osmý starosta liscannorský*

*Drazí obyvatelé Liscannoru. Tyto novinky berte jako jedinou oficiální zprávu starostenského úřadu. Pro jistý pořádek ve sledu událostí se v některých bodech vrátím poněkud zpět na sklonek roku 1054, kdy mi ještě vydávat místní novinky nepříslušelo.*

1) Na konci léta 1054 z důvodu nehlášeného pobytu některých osob v obecní ubytovně a hostinci U hrocha zavedla Rollanda Rugorská nové pořádky. Nejprve uzavřela obecní ubytovnu a předala ji starostovi, následně pak došlo k neúměrnému zdražení ubytovacích služeb v místní krčmě. Následkem toho se rázem několik hřišníků ocitlo bez přístřeší. Vystěhování byli namátkou Krubrok Krouk, hobitka Viky, šlechtic Rien Gwardit a Lagran Paskal. Slušnější lidé chybu uznali, méně slušní nikoli. Každopádně se záležitost vyřešila ke spokojenosti občanů Liscannoru, a to je podstatné. Hobitka Viky si pronajala pokoj, Lagran Paskal konečně rozvázal šňůrku svého spořivého měšce a zakoupil si křížený srub č.p.4 po zesnulém Kryšpinu Pěnipírkovi. Naopak zchudlý kouzelník Krubrok Krouk se s Liscannorem rozloučil a šel hledat štěstí do Vranigostu, kde se ubytoval v levném pokoji tamní Nálevny. Do Vranigostu ostatně také vedly kroky darmošlapy Gwardita, údajného trindindolského šlechtice. Ten nejenže se cítil být tak dotčen, že jeho ctnostná mluva připomínala spíše mluvu sprostých ledařů z Nurnu, ale ještě odmítl dlužnou částku za služby jemu poskytnuté zaplatit. Teprve když se dozvěděl, že už mu u Hrocha nikdy nenalejí, poněkud zkontol a vrátil vše do posledního měďáku. Přesto však cejch příživníka z jeho mocného pláště asi sotva kdo kdy odpáře. A je jedině dobře, že neslavné období podivných individuí, lezoucích za soumraku oknem do vymáčené ubytovny, s odchodem tohoto jistě vznešeného pána skončilo.

2) Vranigost'an Dyni Longodon se oženil s lybbsteřankou Anjou Šťovíkovou, které se rozhodl v Liscannoru postavit dům. K tomuto kroku přikročil zřejmě v obavě, aby se mladá zrzavá hobitka nezalekla jeho původního vranigostského nořiště a neutekla zpět k rodičům. Nový dům byl zaknihován na jméno mladé paní Longodonové a Dyni ihned požádal o udělení občanství. To však vzhledem ke skutečnosti, že se alchymista nevzdal občanství vranigostského, nebylo sedmým starostou obce celé rodině uděleno.

3) Gerllod Moskyt, mladší ze synů Attrien Moskytové, se dal ke gwendarronské armádě.

Proslychá se, že prý až na pět let. Přejme mladému Gerllodovi hodně štěstí, ať se prokáže jako dobrý voják a stane se zářným příkladem pro ostatní liscannorské rodáky.

4) Luncius Nórienský se už delší čas učí kovářem v Naglinu. Je možné, že se jednou vrátí a otevře si v nurnské oblasti vlastní kovářnu. Kovářské umění je povětve řemeslo a věřím, že svým poctivým přístupem k práci dělá Luncius radost nejen matce, ale i svému otčímovi.

5) Rien Gwardit, všem dobře známý štamgast hostince U hrocha, nadobro opustil cestu ohnivě magie, která je údajně tou nej... nej... největší a nejmocnější magií, a vydal se pro trindindolany cestou přizemní magie užité. Svůj odznak moci dnes používá nejspíš jako hadr na čištění okna pronajatého pokoje vranigostské Nálevny. Dnes se raději obléká do hadrů pro mrtvých.

6) Po návratu z poněkud zvláštní výpravy do míst, jež si mnozí zvyklí nazývat Trindindol (k nelibosti Rieny Gwardity ovšem), se místní usedlíci setkali s něčím, co by bylo lze označit jako mrtvolná zima 1054/55, která přinesla pouze neskutečný zármutek v srdcích pozůstalých a nadbytek práce pro hrobníka Nebuče Kanimůru. O nenahraditelných ztrátách se rozepíší dále.

7) Teď tedy ty smutné zprávy. Světen a zimosmet čtyřiapadesátého roku byly opravdu příslovečně černé. Nejprve rodinu Vrantových postihla ztráta v osobě Glassal Vrantové, vdově po Melchizedechovi, která si zlomila vaz při pádu z koně. Její syn, Melatar, tak zůstal sám s babičkou Melanitou. Krátce nato zemřela Wenora Rugorská a řídící Rhandir Hekhlem, oba dva po těžké nemoci. Nurnský felčar, který se o oba dva staral, vyloučil u případů jakoukoli souvislost, takže je jisto, že se nejednalo o žádnou propukající epidemii ať již moru, či čehokoli podobného. Rhandir Hekhlem byl samotář, zatímco po paní Wenoře zůstaly tři děti, dvě již v dospělém věku. Dědičkou jejího majetku se stala Wyndred Rugorská.

8) Další smutná ztráta postihla tentokrát vranigostského předáka Aedda Ruindorského, který pochoval milovanou ženu Aelin a na krku mu zůstala dvouletá dcera. Snad mu někdo alespoň trochu vypomůže, než nejmladší děčko trochu povyroste.

9) Snad nejhorší tragédie postihla rodinu Dyniho Longodona. O ponoroku 1055 mladý a šťastný pár očekával narození prvního potomka. Narodila se krásná rusovlasá dcera, bohům žel Anja v porodních bolestech vydechla naposledy. Snad byla příliš mladá na to, aby se stala matkou. Snad nějaká strašlivá kletba ležela na jejích bedrech. Nervově zhroutený Longodon dal malé dceři jméno po matce a zřekl se dobrodružných výprav.

Ponovorok byl pro Liscannor měsícem smutku a hnědá hlína čerstvých rovů trčela z bělostného sněhu jako chřtán nenasytného netvora.

10) Dvacátého ponovoroku vyhlásil sedmý starosta konec svého volebního období a nové volby. Kandidáti byli tři - Darlen Moorhed, Getd Ruindorský a já, Klabzej Myšilov. V bouřlivém veřejném hlasování byl zvolen osmým starostou Liscannoru Klabzej Myšilov, dosavadní strážce Janternu. Zároveň jsem přebral starostenskou knihu a obecní pokladnu.

11) Ještě ani sněhy nezačaly tát, vždyť byl teprv chladen, když Liscannor postihla další dvě úmrtí. Na obecním rybníčku, když si děti hrály na tenkém ledě, se pod malým chlapcem prolomily kry a on utonul. Jednalo se o pětiletého Belehatha, syna Oriniel a Griffina Linfalových. V té době také stárá a žal ze smrti dcery dolehly na Melanitu Vrantovou, a ukončily její život. Její tělo bylo nalezeno panem Lambardem v lese.

12) Pětiletý Melatar Vrant tak náhle osiřel. Přišel o všechny příbuzné a jediným, kdo zůstal, jsem byl já, jeho kmotr. Ihned jsem se chlapce ujal a přestěhoval jej z domu smutku do svého nevzhledného stavení. Rozhodl jsem se, že chlapce budu vychovávat do té doby, než se o sebe bude schopen postarat sám.

13) Po jistých jednáních na příslušných místech v Nurnu byla stanovena jednotná cena pozemku, vztahující se na všechny nové koupě. Vyměřeno jest 1,5 zl. za čtvereční sáh.

14) Vzhledem k jistým nejasnostem, zděděných po mém předchůdci, bych chtěl v otázce občanství uvést věci na pravou míru. Pan Moorhed povolil tři nové stavby - panu N. Kanimůrovi, D. Longodonovi a slečně Viky. Nejspíš i některým z nich udělil občanství. Nechci jakkoli měnit jednou již jasně daná rozhodnutí. Tedy vím, že Dyni Longodon ani jeho tragicky zesnulá žena občanství nedostali. Nevztahuje se tedy ani na malou Anju. Nebuč Kanimůra a Viky občanství uděleno dostali. V otázce Krubroka Krouka je mnoho nejasného. Vzhledem k tomu, že trvale nežije na území obce a ve starostenské knize není písemný doklad o jeho právoplatném občanství, jej za občana nepovažuji. Pokud uznání někdy dostal ústní formou mezi čtyřma očima, tak jej ruším. Na druhou stranu o příslušnost k Liscannoru může kdykoli požádat.

14) Kvůli tomu, aby byla starostenská kniha kompletní, což považuji za důležité, jsem vyhlásil následující. Kdokoli, kdo nepředá chybějící plány domů starostenskému úřadu, bude pokutován částkou 3.000 zlatých. To je však pouze první varovný krok.

15) Po dobu delší nepřítomnosti starosty v obci byl na dobu tříletého funkčního období stanoven zástupce Getd Ruindorský. S veškerými

záležitostmi je tak možno se obracet na něj.

16) Novým řídícím Liscannorské obecní školy se stal dosavadní učitel kreslení a poslední z učitelského sboru Getd Ruindorský. Myslím si, že ani vhodnější náhrada za pana Hekhlema nemohla být.

17) Aby nedošlo k jakýmkoli spekulacím, uvádím, že starosta obce převzal po svém předchůdci obecní kasu o objemu 19.160 zl. Od té doby však zaznamenala jisté pohyby. 1.000 zl. bylo vyplaceno vzpurnému hrobníkovi Nebuči Kanimůrovi na rok 1055. Za úmrtí Belehatha Linfalase na obecním rybníčku byla však podobná výplata odepřena správci rybníka Arkussi Dettorovi. Z obecní kasy se také předplatil pobyt ctěného pána Joachalenta Sallenta v nejhezčím z pokojů hostince U hrocha včetně stravy, a to do 20.1.1058, kdy mé volební období končí. Další výdaj v hodnotě 5.760 zl. byl vyplacen odvodělé Vavřince Reblledové jako náhrada za dům. Paní Reblledová se z Liscannoru nadobro odstěhovala a dům je nyní v majetku obce. Tento nový dům je možno komukoli odprodat za smluvní cenu. A na závěr do obecní pokladny přispěl pan Darlen Moorhed čtyřmi tisíci zlatých, které mu byly vyměřeny jako pokuta za dřívější podivné praktiky s liscannorskými penězi. Majetek obce ve zlatě dnes tedy činí 13.700 zl. O dalších příjmech a výdajích budu nadále informovat, potažmo občanům je umožněno je vyhledat přímo ve starostenské knize.

18) Rollanda Rugorská se rozhodla hostinec U hrocha na dobu pěti let pronajmout hostinskému Jeremiáš Čiperovi. Tento má dočasné právo s majetkem jakkoli nakládat, takže je jisté, že dosavadní kruté opatření ohledně nájmu bude panem Čiperou zrušeno. Povídá se, že Jeremiáš uvažuje o celkové opravě hostince.

19) Obec držela v majetku tzv. kuželkárnu a dnes již uzavřenou ubytovnu. Jejikož plány těchto staveb nebyly zcela v pořádku, popř. jejich stav byl neutěšený, rozhodl jsem se namísto nákladného zbourání oba dva objekty panu Čiperovi bezplatně darovat. Podmíněno je to tím, že stavby nebudou obec hyzdit a budou sloužit lepšímu účelu, než doposud.

20) V travnu roku 1055 Nurnská družina znovu vyrazila za prací do jižního Mallikornu. Po několika dnech se však Nurnští vrátili s dvěma mrtvými dobrodruhy. Jednalo se o Lagrana Paskala z domu č.p.4 a Allena Moskyta z domu č.p.20. Na obecním hřbitově hrobník Kanimůra padlým vystrojl pohřeb a U hrocha proběhla hostina. Paní Moskytová, Allenova matka, se tak stala majitelkou obou domů. Dochovala se totiž ověřená smlouva o převedení majetku Lagrana Paskala v případě jeho úmrtí.

21) Konečně se vyjasnila otázka s přijmením

Lambardovy rodiny. Pan Lambard se náhle rozpomněl a ozřejmil své přízvisko Tehalský. Po něm se také jmenuje Lombien. Naopak Wulpin, Lambardova žena, si nadále říká Zivrilová. Stejně přijmení nosí i Eonn, osvojený syn z prvního manželství.

## 9x nikdá v žoldu Týrska aneb Život v armádě

*Nebuť Kanimůra*

- 1. HLAD** - nejvíce závisí na bodu **2**. Dále pak na **3.4.6.8.9**. bodu.
- 2.KAPUSTA** - nejvíce závisí na bodu **1.3..** Dále pak na **4.8.9**. bodu.
- 3.LATRYNA** - nejvíce závisí na bodu **2.6**. Dále pak na **3.4.6.8.9**. bodu.
- 4.NEMOC** - nejvíce závisí na bodu **3.7.2.8.1**. Dále pak na **5.9**. bodu.
- 5.FELČAR** - nejvíce závisí na bodu **4.9.6**. bodu.
- 6.OFICÍR** - nejvíce závisí na bodu **9**. bodu.
- 7.CVIČÁK** - nejvíce závisí na bodu **6.8.4**. Dále pak na **1**. bodu.
- 8.KOCOVINA** - nejvíce závisí na bodu **6**. Dále pak na **7.1.2.3.4.5.9**. bodu.
- 9.BOJ** - závisí na všech z uvedených bodů.

**P.S.** - Poznatky byly získány za mé činné služby v armádě Týrského jenerála Nahomůry. Dále pak chci připomenouti, že nejsem zběh jak mě za nej mnozí považují, alebrž jsem byl vyslán jako patrola na výzvědy, kde vinou jakéhosi trpaslíka Rypáka (jinak strašné motovidlo), jsme se dostali do nám neznámých končin. Jelikož jsme již týden nedostali žold, naše činnost v armádě skončila. Tudíž jsme zůstali žoldněři na volné noze.

## Z deníku Snagrothova

*Snad jen bohové a démoni, mnohdy zaměňovaní jedni s druhými, vědí, jakým způsobem se k nám dostaly tyto stránky, pravděpodobně vytržené z deníku muže, o němž Nurnští namnoze jen slyšeli. Z deníku Snagrothova. S důvěrou беру tyto opršelé, rozpadající se listy do rukou a s rozechvělou myslí čtu o životě dobrodruha, jenž neměl to štěstí potkat Nurnskou družinu. Přesto se jeho kroky zkržily s cestou několika liscannorských družiníků a už ten fakt opravňuje mne snad k tomu, abych vám tyto řádky předestřel. Není to spisek nikterak nový, datum vzniku tohoto útržku spadá*

*zjevně do doby okolo roku 1035, kdy byly vydány zápisky Krochty Moskyta. Doplněn a revidován byl sice zřejmě až v časech nynějších, základ je však data staršího. Proto na tento text nahlížíme spíše jako na historický dokument, ačkoli postava pisatele podle dostupných pramenů stále žije a není zdaleka minulostí...*

*Dyni*

Je noc, zima. Svíčka, která mi má svítit na papír jen prská a čoudí. A v jejím klopotném svitu rozvažuji, jestli má vůbec cenu ohlížet se za sebe. Uvidím tam jenom tmu, černou a neprostupnou, tím jsem si jist. Světlo žádné. Má cenu psát o životě půlelfa, který strávil část života v divočině a část ve městech, které mu byly divočejší než Mangertonské hvozdy? Přemítat nad tím, co si myslí o světě a lidech kolem a také trochu o tom, kudy jeho pouť životem vedla? Má smysl poradit se s pergamemem a rozvažovat o tom, jak se vinula dosud pouť světem a jak ji dále rovnat před sebou? A co by všechna ta kdyby v mém životě mohla znamenat? Jen stěž by to mělo nějaký smysl.

Přesto, čím víc než šalbou psaných písmen, alespoň tím papírovým já lze uchovat duši. Neboť nelze obloudit svou mysl tokem myšlenek a zachovat tak vědomí, které se v mysli zjeví jako stín elfky, truchlící po muži, jehož jí válka vzala, je nutno svtřit jej pergamenu, říci, snad má zabránit šílenství, co hrozí propuknout. Vždyť jak jinak než šílenstvím nazvat ztrátu ducha, zápalu a vůle, jenž druhdy zdála se být naší neoddělitelnou součástí, však dnes jako bychom ji v sobě jen hledali a nutili se. Tedy pergamen. Dobrá.

Známe svojí cestu, kterou jsme se až dosud ubírali, po níž se ale tak jako tak nemůžeme vrátit. Nedozvíme se, co nás minulo a kam naše kroky mohly dojít, došlo-li by na všechna kdyby. To, co nás potkalo, je jen nepatrným zlomkem širého světa. Proto můžeme říci, že o minulosti, stejně jako o budoucnosti, nevíme nic. Ta samá tma je před námi i za námi. Je dnešní noc, dnešní polívka z mateřídoušky už není dnešní polívkou, je jen noc, svíčka, já, ten prokletý pergamen a moje myšlenky.

Nemám dům. Vlastně nemám nic. Nejen dům, ani pořádně podražené boty, ani fajfku. A i kdybych ji měl, nemám do ní co nacpat a čím zapálit. Nemám peníze.

Ba co huře. Běda, bez domu a bot se život dá žít. Bez citu, něhy a lásky se žije těžko. Bez ženy, které můžeš složit hlavu do klína a obejmout kolem boků. Bez přátel, kteří ti stisknou ruku a zastanou se v nouzi.

Leč jsou i věci, které vlastním. Vůle.

Síla. Sebeúcta a Sebedůvěra. Ty vlastnosti jsou víc nežli pytle zlata. Jsou silou, jenž vede tvora životem. Jsou to síly Harmonie lesa a krve. Já to znám, vyrostl jsem z toho. Jsou to mé kořeny. Kořeny, hluboko tkvící v hlíně a krvi. Tyhle síly mohou všechno. Jsou-li přítomny a v Harmonii.

Je to jako být s někým, kdo je stejně naladě. Na stejný tón. Je to stejně tak, jak se ladily skřeti trouby. Vždy dvě si musely tónem odpovídat, tak, aby když se lesem rozezněji najednou, chvělo se skřetím voláním všechno. Lad a rezonance. Já to znám. Zná to dobře. Na volání jedné trouby odpovídá druhá. Když tak zimmím lesem znějí skřetí signály, chvějí se stromy tak, že padá sněh z větví jak za vichřice. A zvěř ztuhne a skřetům se lépe loví... Ale to je tak dávno.

Řekl jsem už, že nic z majetku nemám. Ale ne, nejsem chudý, neboť vlastním dvě ruce, které mohou tvořit či lovit a hlavu, která si všechno umí spočítat. A nemám pocit, že bych o něco přicházel, o bydlení ve městě, usedlý život nebo kariéru u vojska. Dnes mi vyhovuje život tuláka, psance bez domova. Zítřka, kdo ví, přijdu třeba na chuť sedlačení nebo zbojničení, budu lovit pro panské stoly nebo co já vím, třeba i péct koláče. Zatím mne vpřed žene jen nezlomná víra, že přede mnou leží cíle, které je mi dáno vidět a činy, které je mi souzeno vykonat. Jsem pln touhy a zvědavosti, co za cíle a činy to bude.

Takže vždy šlapu světem sám. Vlastně ne, je tu potkan. Ten je tu samozřejmě. Napsal bych můj potkan, ale je můj? Putuje se mnou, schovává se tu v batohu, tu v kapuci. Občas si už myslím, že se naše cesty rozešly, ale tu vždy vyleze nějakou dírou v podšívce a hlásí se ke mně. Jediné, co nás však k sobě skutečně pojí, je vzpomínka na společný osud, kdy jsme se oba chvěli zimou v prkenné boudě, do které jsem se uchýlil před sněhovou vánicí, jež mne zastihla v kruté zimě roku jedenatřicátého v Drylském průsmyku. Tehdy, když severní víchř bičoval vločkami velikosti stříbrňáku břidlovou střechu chatrče, jsem pochopil, že jsem na tom úplně stejně jako on. Potkan to zřejmě také vycítil a tak když jsem se ráno probudil schoulený na podlaze, našel jsem jej zavrtaného v kapuci mého pláště. Od té doby držíme při sobě, ale jeden o druhého se nestaráme. Přijde den, kdy se naše cesty rozejdou a každý půjde svobodně za svým koncem. Může to být zítra, může to být za rok. Nic nás k sobě nepojí a já vím, že až mi bude nejhůř, tam na konci cesty, kdy nebudu mít co jíst, jej zabiju a jeho masem se nasytím. Nedělám si ale iluze, že on nade mnou uvažuje jinak a je to tak správné. Pojí nás pouze ten stejný pocit vyhnanství, jaký pojil mou matku a mého otce po ta krátká dvě

léta, co byli spolu.

Št Vanceem jsem se vlastně stal už před svým narozením. Už tehdy jsem ale za to mohl já. Moje matka se jmenovala Thantiel a patřila k početnému cechu žen, které se opírají o kamenná nároží borginských měšťanských domů a v chladném nočním větru nabízejí své tělo, oblečené do potrahaných šatů. Až se jednou budete ptát, proč takové ženy mají šaty, zakrývající jen to nejnutnější, proč tam stojí, podívejte se jim hluboko do zapadlých očí. Říkám vám, že tam za vyzývavou maskou uvidíte prázdno a beznaděj, sny o rodině, dětech a životě bez starostí, sny proměněné v hromady popela, rozfoukaného do plačících očí, ve kterých jsou teprve hluboko vzadu zasuté řefavé uhlíky naděje, které nejsou nic než touha mít dnes kde přečkat noc a nazítří sehnat alespoň trochu teplé brundy do žaludku. Tak žila i moje matka, přezívající den po dni, stále bez prostředků, bez rodiny, bez přátel. Měly však přijít horší časy. Jednoho dne Thantiel pocítila, že se blíží čas, kdy se stane matkou. Tak jen zoufalá starost o dítě, jež bylo na cestě do jejích pustých dní, ji přinutila jít do domu muže, jenž jí zaplatil.

Co se stalo bezprostředně poté, nevím. Je mi známo jen to, že ji na kraji mangertonského hvozdu našli zuboženou a spící skřeti. Odesli ji do svého brolhu v horách, kde jsem se také následujícího jitra narodil. Tehdy se nad matčinou sudbou roztrhly temné mraky a zdálo se, že se cesty osudu přece jen narovnávají, ale té ženě nebyl souzen lehký úděl. Zdraví, podlomené postáváním v chladných uličkách borginské vykřičené čtvrti jí podlomily zdraví a tvrdý a ostražitý život skřetích běženců, stále pronásledovaných lidmi, dokonal dílo zkázy. Zemřela dva roky po mém narození na zápal plic. Vychovával mne tedy pouze můj otec. Grazzil byl šamanem rodu a jako takový mne mohl už od mládí učit jak přežít, i když všichni lidé v okolí prahnou po mé krvi. Učil mě stopovat raněnou kořist, střilet z luku, čtvrtit zvěř a to málo, co uměl z léčitelství. Celé týdny jsme procházeli Mangertonem, dávali do krmelců seno, napuštěné omamnými lektvary, po nichž byla zvěř malátnější, číhali u studáněk, chytali drobná zvířata do ok a nástrah, ze zálohy stříleli říjící jeleny, pouštěli stromům žilou a vždycky, za každých okolností utajovali všechn náš pohyb, zahlazovali stopy a různými pachy mátlí čich pronásledujících psů.

Jen zřídka kdy jsme se dostali do bojů s lidmi. Většinou tehdy, kdy se na svých štvanicích dostali až příliš blízko k našim sídlům, otec s několika dalšími lovci neměl jiné východisko, než udělat ze sebe návnadu a odvést pozornost čenichajících lidí na sebe, pryč a hloub do hvozdu.

Odtamtud pak vracelo se lidí málo. Já jsem pak z vyprávění lovců slýchal o tvorech, kteří žijí za lesem. Podobných, jako jsem já, jenže zkažených životem ve městech. Nevězíciích si svých blízkých.

Lidech, kteří nechtějí vidět nic než svůj úspěch. A úspěch, to pro ně znamená ranec zlata, a to je nejvíc, nejvyšší meta, k níž se lidé upínají. Bájná hvězda, oáza v dálce, za kterou se celý život plahočí přes mrtvolky známých i neznámých lidí, svých přátel i nepřátel. Je jim jedno, jak peněz a moci dosáhnou, jdou jen slepě za svým cílem. Zajímalo mě, jestli je bohatství opravdu tak uspokojuje, jestli jsou pak opravdu šťastní. Jestli jsou pak šťastní alespoň tak, jako jsem byl vždy já, kdy jsem seděl po Grazzilově boku v naší skalní sluji pod zavěšenými rodovými znaky. Pozorovali jsme západ slunce a rozdělovali si v horkém popelu upečené dva krkavce, s pocitem bratrství a rovnosti, díky kterému můžeme obstát ruku v ruce třeba proti celému světu. A všichni členové rodu, kteří seděli kolem, mi dávali víru, že náš boj má smysl a z jejich pohledů jsem cítil, že tohle je to pravé místo, kam patřím a kde je mě zapotřebí. Po letech života mezi členy rodu jsem si vydobyl vážnost a úctu, zvláště poté, co mi sympatická a pracovitá Garra povila potomka. Na malého Yaarta byla radost pohledět. Celé dny se culil a rostl jak z vody. Bylo to nejkrásnější období mého života. A všechno to mělo skončit tak brzy...

Roku 1028 jsem se vydal za lovem až do hloubi Mangertonu, tam, kde je zvěře ještě dostatek. Domů jsem se tak vracel až za několik dní. Proč jsem se vůbec vracel? Skalní sluj byla vydrancovaná a mezi zohavenými mrtvolami svých rodných jsem našel také Garru s Yaartem. V zoufalství a nenávisti jsem chtěl přísahat pomstu, při níž by se skála drolila a vítr přestal vát, ale pak mi v hlavě zazněla Grazzilova slova: "Zlo plodí zlo. Odpustit je zkouškou silných a hněv je špatný rádc. Náprava černých srdcí neleží v pomstě". Uložil jsem tedy svou šavli vedle svých nejdražších, upravil je po skřetím způsobu k poslednímu odpočinku, vzal do ruky grazzilovu sukovitou hůl a sešel z hor.

Jako bych se octl v jiném světě. Hodnoty, jichž jsem si vážil a které byly pro mne svaté se rozplynuly jako dým v bouři. Svět se kolem mne řítit ohromnou rychlostí, neosobní a chladný, jako kovový. Na každém kroku jsem byl zaskočen lidskou úskočností a podlostí. Mezi lidmi jsem se také naučil pít a než jsem prohlédl, že to je jen další prostředek lidí ke svárům a nevěživosti, utápěl jsem svůj žal často v alkoholu. Dnes již nepiji. Poslední lahev, způli plnou, hodil jsem před lety přes hradby Borginu, odkud jsem prchal. To město mne již nikdy neuvidí, nadělalo mi škody a žalu až

až. Na Borgin nemám žaludek.

Pak mne chtěli dostat jiní. Ale já, já je prohlídl. Dřív, než mi začli škodit. Vycítil jsem nebezpečí. Čpěl stejně, jako čpí v lese nastražená železa. Církve, fanatici, spolky umíněných vlků, co hledají svoje ovečky, aby z nich vyždímali peníze nebo vůli nebo obojí. Říkám jim Lákači. Ti, co na sebe lepí duše jiných. Aby se jejich duši pohodlněji leželo na hromadě Věčnosti. Ti, co tak chtějí jiným vládnout. Nemám je rád proto, že panstvu, vrchnosti, je vždycky možné postavit se. Slovem, mečem nebo prostě prchnout. Proti někomu, kdo má k sobě přilepenou tvou duši však těžko co pozvedneš. První bys řal do svého. A utěť? Před sebou ani elf neuteče. Proto je nemám rád. Mám zlost, kdykoli na ně pomyslím. Ať táhnou, chcípnu, mor na ně, chcípáky! Plivu na ně. Nejsou pro mne ničím víc než hnojem na podrážkách mých rozedraných bot.

Tak se asi nikdy nezbavím pocitu, že účty mezi mnou a světem nejsou zcela vyrovnány. Nezbavím se jej, jako se nezbavím skřetího tetování, jež mám přes celá záda. Ale říkám si: svůj k svému, tak to má být, jdi tam, kam patříš. Dokážu být svobodný, tak, jak je to jen mezi lidmi možné. I když nepatřím nikam, i když není nikdo, kdo by mi řekl: jsi náš, přáteli, podal sklenici vody, vzal kolem ramen a nabídl místo u krbu, mám svoje jistoty: hvězdné nebe nade mnou a skřetí výchova ve mně. Dají-li duchové mangertonští, už nikdy nebudu vlát světem jako ostřice ve větru, jako v těch zlých časech, kdy jsem opustil rodné hvozdy a potácel se světem jako bez vůle. V těch časech, kdy se mi na obloze objevovala zlá znamení a komety. Na horu svého bytí vystoupám pomalu, rozvážně, plnými rukama budu brát ovoce stromu života a v hodině smrti nebudu mít strach pohlédnout za sebe. Věřím, že tehdy tam uvidím všechno, takové, jaké to skutečně bylo.

Čas se nachýlil. Noc je ve svém zenitu. Přišel čas, abych zhasil svíčku a spánkem načerpal síly.

A pak, ráno, vstanu před úsvitem a tiše se vytratím z domu, z ulice, za hradby města. Přes ramena přehozen plášť z nenarozených kůzlat, půjdu hledat klid a spočinutí svojí duše. Nevím, jestli se mi to podaří, pochybuji o tom. Asi jste si už všimli: moje pouť je vůbec plná pochyb. Ale život už je takovej.

## Strach

Kutouš Králík

Mám po hlídce. Měl bych spát, ale nemohu. Polosedím a pololežím v zavalené chodbičce. Do zad mě tlačí kámen, na hlavu mi kape voda a někde zepředu probleskuje světlo naší lucerny. Poslední lucerny, kterou ještě máme! Slzí mi oči, neboť je mám plné mouru a z nosu mi kapou černé kapičky. Začínají mě opouštět duševní síly. Asi také začínám šedivět. A přitom je to jenom pár hodin co jsem vesele mžoural do sluníčka, poskakoval okolo praskajícího ohně, vařil snídani a vtipkoval na účet ostatních...

"Díra, je tam díra!", zaslechl jsem volání trpaslíka Lúina. Ten měl zrovna společně s Rienem Gwarditem směnu. Ano směnu, pracovní směnu. Rozhodli jsme se, že musíme přijít na kloub všem těm povídkám o tom starém dole. Důl Štangr! Opuštěný již před léty a podle vyprávění místních jej odcházející horníci zavalili i s jejich předákem Kucmolachem, který se pomátl na rozum a odmítl jej opustit. A dost možná, že někde v tomhle podivném dole leží i rozluštění některých otázek, které nás jako Nurnskou družinu zajímají. Mrtvé tělo, které našel Myšilov u Liscannoru, dávné dopisy, samotář Čmelich, starý Joli, zvěsti o Unglorském spisku a jeho autorovi Sutemorovi, sny mých kamarádů, skřeky, které se nesou tmou a noční nářky někoho neznámého a podivná zvířena místního lesa to všechno nás dovedlo až sem. Na Štangr! Abychm se vůbec mohli do toho prokletého dolu dostat, museli jsme začít vynášet kamení ze závalu. Vždycky dva byli určeni, aby odklízeli. Víc lidí se do té díry najednou nevešlo. Zpočátku to šlo docela dobře, ale jak jsme se dostávali hlouběji, musela se odkrytá hlusiina a ty prokleté šutráky vytahovat okovem a všechno se zpomalilo. A v noci jsme spali všichni pohromadě, protože kolem nás někdo chodil a sípal. A pak mě něco napadlo na hlídce. Z ničeho nic mě někdo nebo něco chtělo chytit za krk a rdousit mě. Vyškubl jsem se těm slizkým prackám a začal jsem křičet. Spíš ječet. Leklo se to a dalo na útěk. Vztekly a vystrašený jsem po tom tvorovi mrštil kudlou. Mojí nejlepší kudlou! Jenom to vykviklo a zmizelo. Ostatní se vzbudili a vyskočili na nohy, ale všude bylo již jen ticho. Zaslechl jsem sice pár nářeků typu: "Nó, Králíkovi se zase něco zdálo, to má z toho vaření", "Králík vypil Myšilovovu Kozlorku a teď' vyvádí" a podobně, ale moc od srdce jim to nešlo. Měli strach jako já. Další noc nás napadli! Kucmolčata! Malé zrudičky, velikosti dítěte s obrovskými prackama, na kterých měly špinavé drápy.

Kucmolčata, plod nečistého spojení mezi šíleným Kucmolachem a tvory, o kterých lidé mluví jako o diblicích. Fuj! Tak je to přeci jen pravda. Podařilo se nám je odrazit a většinu pobít. Při pohledu na jejich těla mě napadla otázka, jak asi vypadá matka takového tvora. Kucmolach byl trpaslík a musel se tedy, s odpuštěním, pářit s něčím opravdu hnusným. Kucmolach, diblice a dohromady to dá kucmolče. Fuj!

A další den jsme se prokopali. Abych pravdu řekl, já nekopal. Nejsem na takové věci zvyklý a asi bych se ostatním jenom pletl. Já vařil, protože jsem kuchař. Družinový kuchař a vařím dobře. Překvapilo mě však, že kopal i Rien Gwardit. Gwardit je tuze učený pán. Chodí v rudém rouše a umí čarovat. A vůbec se nevzpouzel a popadl hned od začátku krumpáč a snažil se pomáhat. Bylo vidět, že mu to nejde. Za chvíli měl ruce samý puchýř a strašně se potil. Nechal toho a já jsem mu na ty zmučené ruce přiložil naolejovaný fáč. Když už jsme u toho oleje. Měli jsme ho pouze pár lahví a to se nám mělo brzy vyjmít!

Lúin hlásil, že chodba je v hloubce asi šesti sáhů a pokračuje rovně, přičemž se mírně svažuje do hloubky. Všichni jsme se tam šli podívat a začali se radit jak dál. Nakonec se nás odhodlalo jít dovnitř šest. K mému překvapení s námi nešel Darlen Moorhed, ale bylo mu již několik dní špatně. Stále zvracel někde u stromu. Postupně jsme se spustili - náš vůdce druid Klabzej Myšilov, čaroděj Gwardit, bijec Lúin a Nebuč Kanimúra, hobit jako já a další hobit, věčně zmatený a popletený Kardaš Pipril a nakonec i já, kuchař Králík. Z té díry šel strach a tajemno.

Nejdříve jsme šli hlavní chodbou. Cesta se mírně svažovala a zatuchlinu bylo cítit všude a intenzivně. Gwardit svítil na cestu. Myšilov chtěl jít co nejrychleji dolů, neboť tam tušil cíl naší cesty. Nebuč se snažil dělat na pergamen poznámky a něco jako mapu, ale v křivolakých chodbách to šlo dost těžko. Za chvíli byl ten pergamen plný špíny a strašně špatně se v něm orientovalo. Šli jsme dál a někteří z nás začali zcela ztrácet přehled o tom, kde jsou. Já také. Každou chvíli jsme museli přelézat nějaký zával. Začínalo se nám všem špatně dýchat. Rien co chvíli dostával záchvat dávičeho kašle. "Ticho, ticho!", rozčíloval se Klabzej, který se obával, že desítky let stará výdřeva dolu by nemusela vydržet. Už takhle jsme postupovali strašně pomalu a snažili se našlapovat co nejopatrněji. Plísni potažené dřevo se pod jakýmkoliv dotekem drotilo a co chvíli se na někoho sesypal prach a drobné kaménky. Srdce mi bilo stále rychleji a můj kostkovaný kapesník byl za chvíli celý černý, jak jsem si neustále utíral zpoceně čelo špinavým prachem. Snad jen Lúin, který šel v čele, vypadal klidně, přestože se mu v tom

jeho plechu muselo jít příšerně nepohodlně. Dostali jsme se hlouběji a Rien vyměnil olej v lucerně. Jestli jsem to dobře spočítal, měli jsme už jen šest lahví této vzácné tekutiny. Rien jednu a já pět. Ostatní se na to prostě vykašlali...

"Dělej, spusť tam lano, sviť, Gwardite!", povykoval Nebuč Kanimúra. Dostali jsme se křivolakými chodbičkami až do vykutané sluje. Uprostřed byla jáma dolů. Další cesta hlouběji vede tedy tudy! Odmotali jsme lano, udělali na něm v pravidelných rozestupech uzly a spustili je dolů. Nic. Ticho. První se spustil Lúin. Šel tam potmě. Další se postupně připravovali na sestup. Všechno se však změnilo. "Jááá, sou tady, sou tady!", ozval se Lúin někde zespodu a jeho hlas vypadal zoufale. Myšilov zřejmě použil nějaké kouzlo a náhle zmizel, aby se vzápětí ocitl Páinovi po boku. Po laně se začal spouštět i Nebuč. A stále tam všichni šli potmě. Slyšel jsem pouze řev a chropot. Dole se musela odehrávat strašná řežba. "Dělej, dělej...", visí mi na krku... kurva, kurva...kurva zkurvená, de mi po vočích..., rub..., Myšilov je mrtvej..., světle..., světle!". Gwardit začaroval a začal se spouštět po laně i s lucernou. Díval jsem se dolů za ním, v ruce jsem držel kuši, nabitou jedovatými šípy a nemohl nic dělat. Někde v rohu se krčil vyděšený Pipril a tvářil se pitomě. V lesku lucerny jsem uviděl mihající se těla, matný lesk Lúinova brnění, několik mrtvol a v kaluži krve ležet i Myšilova. Gwardit se komíhal na laně a snažil se odrážet nápor rozzuřených kucmolčat nějakým ohnivým zaklínadlem. Nemohl jsem střít, aniž bych neriskoval, že zasáhnu některého z našich. Nevím, jak by to dopadlo nebýt Lúina. Po plátech mu stékala temná krev, ale jeho ušlechtilá čepel si nakonec poradila s nepřítelem. Bylo po boji. Spustil jsem se také dolů. Ukázalo se, že Myšilov není mrtvý, pouze se zhroutil naplň udušený a ošklivě podrásaný. Nalil jsem do něj léčivý lektvar a on se probral. Uf, to bylo! Rien se na mě podíval a já pochopil, co chce, a mlčky jsem mu podal další olej. Tak a máme ho už jen pět lahví...

Narazili jsme na doupe těch potvor. Byly to smrduté pelechy, plné plesnivých kůží, hadrů, tlejícího dřeva a zkaženého masa na kostech nějakých zvířat. Byla tam i naplň shnilá houně. To čuně Kardaš ji popadl a začal z ní rvát cáry, které si začal motat kolem krku. "Co to děláš, ty prase!", vykřikl jsem mi ostatní jednohlasně. "Aspoň mě jen tak kucmolčata neuškrť!", zněla odpověď. Necháпали jsme, že si na to nevzal vlastní houni, ale byl to zřejmě lakomec. Všichni jsme si sice již zvykli na strašný zápach kolem nás a brodili se v tom svinstvu, byli jsme upatlaní, ale to ještě nebyl důvod k tomu, abych si kolem krku uvazoval podělaný hadr! V tomhle doupěti jsem dokonce našel i svoji kudlu. Tu, kterou jsem hodil po

prchajícím kucmolčeti, tenkrát na hlídce.

Po ošetření vůdce Myšilova jsme se začali dohadovat, jestli někdo ví jak trefit nazpět. Potřebovali jsme všichni odpočinek. Pouze Rien se tvářil, že ví, ale moc jsem mu to neveřil. Musíme dále. A tak jsme šli. Narazili jsme na štolu, kde dřevěná výztuž vypadala nověji. Stopa!? Strop se prude snížil a takový Rien a Myšilov museli jít s neustálé sehnoutou hlavou. I tak se co chvíli pořádně břítkli do hlavy. Všichni jsme byli strašně špinaví a upocení, špatně se nám dýchalo, ale ještě pořád to šlo. A opět jsem Rienovi musel dát další láhev...

Hlouběji... Našli jsme chodbu plnou stop. Směřovaly někam stranou do nějaké staré stoly. Trámy se tam přímo bortily. Jestli tam půjdeme, tak tam také možná všichni skončíme. "Piprile, Piprile, půjdeš první a budeš to opatrně prozkoumávat. Ty to umíš, hledej cokoliv podezřelého, prohlídni každé sáh před náma, a kdyby se to mělo bortit, tak nás varuj!", přikázal hobitovi vůdce. A Kardaš Pipril, hobit, který se ocitl na této výpravě náhodou a předtím se živil jako zloděj na trhu, šel. Klepala se mu kolena, třásl se po celém těle, ale šel. My ostatní jsme udělali rozestupy a pomalu šli za ním. Vyděšený Kardaš co chvíli zastavoval a hlásil, že nic nenašel. Už ani nevím, jak se to seběhlo, ale najednou Kardaš nebyl první. Prásk! Zatmělo se mi před očima a něco spadlo přímo přede mě. Ze stropu padala zemina a kameny. Nic jsem neviděl a začal jsem zoufale lovit lucernu a křesadlo. Povedlo se mi rozvítit, ale viděl jsem jen oblaka prachu, který se jen pomalu usazoval. Za mnou stál Myšilov a Nebuč a zoufale si mnuili oči. Byli jsme ořesení a zaskočení. A pak se tam najednou objevil i Rien. Zkrvavený a potlučený. "Dělejte hrabte, ty dva sou pod závalem. Já jsem unikl kouzlem". Zoufale jsme začali hrabat. Na malém prostoru to šlo strašně špatně, ale nakonec jsme narazili na něčí nohy. Lúin! Vytáhli jsme trpaslíkovo tělo. Měl strašně zprohýbané brnění, mezi pláty mu pomalu vytékala krev, ale srdce mu bilo. Sundal jsem mu helmu a omyl obličej. Ostatní zatím hledali Kardaše. Měl štěstí. Nedostal to přímo, uchytíl se v nějaké kapse a měl pouze poškrábaný obličej a zlomenou ruku. Uf. Lúin se pomalu postavil na nohy. Bylo mu špatně a zvracel. Ani jsme ten kyselý zápach nevnímali. Čhtěli jsme se vrátit, ale jak strašně překvapení nás čekalo! Chodba se zřítla i za námi a mnohem více. Museli jsme tedy kupředu, přes ten zával, který jsme odhrabali, když jsme vytahovali Kardaše a Lúina. Šlo to. Musel jsem vytáhnout vlastní lucernu a zapálit další dávku oleje. O Gwarditovu lucernu i o jeden olej jsme přišli při závalu. To už bylo hodně zoufale. A navíc se před námi objevila kruhová štola plná zpěražených trámů a... a kucmolčat! S vyřízeným Lúinem jsme nemohli kupředu! Museli

jsme se zabarikádovat v té chodbě... a čekat. Uložili jsme Lúina co možná nejpohodlněji. Odpočinek potřeboval i Nebuč a Kardaš. Koneckonců my všichni. V mizerném světě od lucerny se mi podařilo vyrobit nějaké léčivé lektvary. Zmizely okamžitě do našich zraněných. U závalu jsme zřídili provizorní ležení a rozdělili si hlídky. Já hlídal první s Myšílovem. Přesunuli jsme se k ústí i s naší poslední lucernou. Nesmí zhasnout! Potmě nás kucmolčata určitě dostanou. Jestli máme nějakou šanci dostat se dál, tak jedině s Lúinem, a ten musí zatím odpočívat! Dolil jsem další olej...

"Buch, buch..., buch", z temnoty před námi na nás začalo padat kamení. Myšílov to dostal do čela, ale co bylo horší, ti mizerové nám chtěli zničit světlo!. Házeli na lucernu! Kryli jsme ji vlastními těly. Někáká boule nevádí, ale světlo je to poslední, co nás dělí od smrti. Je strašně depresivní sedět na bobku v maličké chodbíčce, v horku, zraněný a kolem vás bubnuje kamení a vy ani nevíte odkud lítá. Nakonec jsem to nevydržel a vyrobil z deky a trochu vzácného oleje náhražky pochodní. Zatímco Myšílov kryl lucernu, já vždycky vzal pochodně a snažil se ji vhodit před nás a v jejím svitu zasáhnout kuší některého z útočníků. Moc to nešlo. Bylo strašně špatné vidět, ale jednou nebo dvakrát se mi podařilo zasáhnout. Pak jsem toho nechal, nechtěl jsem plýtvat šípy a navíc mi došly pochodně. A pak se to stalo. Zasáhl lucernu! Podařilo se nám ji sice opravit, ale část oleje se vylila a jedno sklo bylo prasklé. Myšílov byl samá boule, jak se snažil lucernu stále krýt. V zoufalství jsem začal kameny házet napzět. Netrefil jsem samozřejmě nic. Musíme vydržet. Možná, že pak Myšílov obnoví svoji sílu a bude moci Lúina trochu vyléčit. Nakonec jsme vydrželi a vzbudili další. Hlídat bude Nebuč a Rien. A já jdu dozadu a snažím se usnout. Jsem svinutý do klubička a třesu se strachy. Zepředu slyším stále dopadat kameny a nadávky mých kamarádů. Ležím na kamenech, páchne to kolem mě výkaly a smrtí. A zepředu hlásí Rien, že pokud vydržíme do pomyslného rána (ráno je mnoho tuctů sáhů pod zemí dosti pitomý pojem), tak nám na pochod a boj zbyde jen jeden olej, jedna pomlácená lucerna a tři pochodně. A my nevíme kam půjdem, jsme zavalení, ranění a šediví hrůzou. A všichni máme strach...

Odpověď Darlenu Moorhedovi

Následující řádky jsou dnes poněkud zastaralé. Týkají se odpovědi na článek Darlena Moorheda z předešlé Lyškánory, tuším nazvaný „Takže popořádku II...“. Toto své stanovisko jsem předal nejdříve přímo jemu osobně, pak jsem jednotlivé teze

použil při svém horlivém výkladu, proč nechci, aby byl zvolen. Jen pro jistý sled událostí a jako obhajobu svých výhrad proti sedmému starostovi těm, kteří volbě nebyli přítomni, jej zde uvádím. Snad mi to ti, kterým není oprávněně po chuti jítřit staré rány, odpustí. Dnes už celou záležitost považuji za vyřízenou.

Klabzej Myšílov

Darlene Moorhede, označil jsi mne za člověka, který **vypouští lži, polopravdy a záměrně neúplné a zavádějící informace o tvé osobě**. Jelikož je to čirý nesmysl, uvedu vše na pravou míru. Pravděpodobně jsi nadobro zešléle, ale přesto se v krátkosti musím ohradit. Veškerá prokazatelná fakta, plynoucí z tvých úst, budu pro pořádek zvýrazňovat tučně, aby se ti osvěžila paměť.

1) Údajně jsem **nehodlal kandidovat ve volbách**. Ale ano, Moorhede. Poté, co jsem se dozvěděl, že míníš pokračovat v díle zkázy a zcela vážně počítáš s mým hlasem, jsem ani nemohl jednat jinak.

2) Prý jsem **hodlal zničit případnou konkurenci tvůj osoby**. Dle mého názoru nebylo co ničit. Veškerou váhu svojí kandidatury jsi zničil v uplynulém období ty sám. A nechceš mi snad namluvit, že jsem způsobil, že starosta vydával přibližlé rozkazy!?

3) Údajně tvá **sprostá slova nepatřila našemu králi**. Pokud na otázku „Čím je pro tebe Gwendarron...“, odpovíš, že **třeba časem přijdeš na to, že v čele tohoto státu stojí moudrý muž, který rozhoduje spravedlivě o osudu této země**, vysvětlí tedy, kterého **jiného** gwendarronského krále máš na mysli!?

4) Že je starostenská účtování v nepořádku, jsou prý **Harezovy výmysly**. Navíc jsem **do knihy nahlédl první měsíc v roce a od té doby jsem se znovu neobtěžoval**. Nevím jaké z podivných záznamů ve starostenském účtování dýchají Harezovými výmysly, ale knihu jsem naposledy viděl v měsíci světnu, tedy dva roky a třičtvrtě po tvém nástupu do funkce, a čítala pouhé tři výdajové položky a žádný příjem.

5) **Seznam občanů samozřejmě existuje**, dokonce vyšel v Lyškánofe. Jak je tedy možné, že ve tvém výčtu namátkou zcela úplně chybí Eonn Zivril a mladší ze synů Rollda Erinského?

6) To, že se **Luncius Nórienský odchází učít řemeslu podle tebe neznamená, že se jedná o kovářinu**. Údajně jsem **četl jinou verzi** výpovědi, než „starosta-čtenář“. Kdyby ses, Darlene, spíše stal starostou, který má o své spoluobčany zájem, tak bys jako mnoho ostatních věděl, co se kolem tebe skutečně děje. Jestli je v Moorhedovu bratrstvu zabíjení považováno za řemeslo, nevím, ale ostatně

otázka byla položena jinak. Týkala se tvého mylného informování liscannořanů.

7) Co se týče obecní pokladny. Oháníš se **obecními a majetkoprávními zákony, které vyšly v travnu 1053. Před tím jsi ji prý vedl jako všichni starostové před tebou**. Tudiž vůbec. Nevím jak to bylo z tvého přítele Burbbagu, o něž jsi pravděpodobně pokladnu převzal v pořádku (protože ses nikdy slovem neohradil), nicméně z dob Moskytových, které našťěstí pamatují, se dochovaly velice přesné a pečlivé přehledy. Chceš tím snad říci, že sis po vzoru Burbbagu po první dvě léta ve funkci udělal z úřadu dobře vydělávající živnost? Údajně **do konce roku 1053, krom darů Attrien Moskytové, žádné peníze do pokladny nepříbily a ani z ní nezvázely**. A co peníze z prodeje domů? A co prokazatelné výdaje na obecní funkce a školu? A co peníze převzaté po Burbbagovi!? **Do starostovské knihy jsem se nemusel dívat koncem předradostin**, když začátkem světla byla v neuspokojivém stavu. Rozhodně není třeba, abych kvůli ní běhal na hřbitov a v márnici hledal něco, co nikdy nebylo? Nemusím **studovat** něco, co jsi narychlo a horkou jehlou na sklonku svého úřadování začal látat dohromady.

8) Je mi jedno, že **kromě Glasal Vrantové všichni nákresy svých domů dodali**. Já jsem si stěžoval, že ne všichni tyto plány vypracovali. A to je, jak se přiznáváš, pravda. Nevím tedy, v čem lžu!?. Je mi srdečně jedno, jak moc jsi shovívavý. Ty máš vést a udržovat starostenskou knihu v takovém stavu, aby odpovídala skutečnosti. Jak je z tvého doznání vidět, nečiníš tak. Údajně je **evidence dětí úplná**, ale chybí Eonn a Lorgen. Údajně je seznam hrobů celý, ale dle tvého ústního vyjádření tam **nejspíš nějaké hroby chybí**. Existuje prý **seznam voličů a občanů**. O Lorgenovi Erinském opět ani zmínka. Ptáš se mě, jestli jsem viděl, v jakém **stavu jsi dostal starostenskou knihu po svém zvolení**. Především, tys ji nedostal, ale přebral. Nikdy jsi otevřeně neřekl, jaké na přebraných úředních záznamech i pokladně shledáváš chyby a kdo je způsobil. Tvůj věrný přítel Burbbag to prý nebyl. Tak řekni otevřeně, že za to může Krochta Moskyt nebo kdokoli jiný! Hned obrátkou se pro jistotu bráníš, že přeci díky tobě **vznikla mapa Liscannoru**. Ano, kdysi jsem svůj dům do pracovní skicy zakresloval, ale nějakou výslednou mapu jsem, věř mi, dosud neviděl a nevlastním ji.

9) **Dívíš se, že nikdo neviděl pětset zl. na oslavu novoroku**. A zda prý nevím, **za co celá vesnice jedla a pila** a tak dále.Nebo zda si **myslím, že to všechno platil Jeremiáš**. Inu, skutečně nevím. Možná to platil opravdu Jeremiáš, každopádně mi to nikdo neřekl a já se také neptal. Jídlo bylo zadarmo, pití taky, a bylo veselo. Jakého to máme skvostného krčmáře! Nebo jsi to snad tajně platil ty?

10) Na otázku, **kde jsou ony tři tisíce zlatých pro školu** jsi odpověděl, že **v pokladně obecní, nikoliv tvojí**. Jak je tedy možné, že o několik řádek níže, v dalším příspěvku říkáš, že **tato částka byla již**

**odečtena z obecních peněz, ale k vyplacení nedošlo**. Kde je tedy ta částka? Není ani ve škole, ani v obecní pokladně. Nejspíš tedy skončila v tvém měšci. **Možná jsi látal těch patnáct tisíc dluhů**, s kterými nepochopitelně kalkuluješ.

11) Zmiňuješ se o tom, že **některí předcházející starostové si půjčovali peníze z obecního**. Ale údajně se také **mnoho říká a máloco je pravda**. Proč neuvádíš jejich jména. Chceš snad krýt machinace, o nichž mluvíš, nebo sis je hloupě vymyslel?

12) Peníze na školu jsi chtěl prý **uvolňovat pomaleji a dle případných potřeb**. Jak pomaleji a podle čích potřeb? Podle potřeb tvých dluhů snad? **Ve starostenském knize jsou prý vedeny jako peníze na školu**. Jak vedeny? Vždyť jsi řekl, že v pokladně jsou odečteny. A především, ty peníze byly „darem Attrien Moskytové pro školu“ a ne **pomalou uvolňovanými prostředky dle případných potřeb**.

13) Darlene, **po tvém odstoupení jsem přestal prahnout** ve chvíli, kdy jsem tvému úřadu vypověděl poslušnost. Jedině snad prahnu záznamech o obecní pokladně za tři léta tvého „spravování“, o nichž jsi napsal, že je **dále na stránkách listu uvádíš**. Někjak jsem si jich nevšiml, ale možná to byla ta bílá řádka na konci.

Klabzej Myšílov

(Narozdíl od tebe jsem ve výčtu reagoval úplně na všechno, aby nevznikl dojem záměrně cílené polopravdy. Tudiž ani nemohu tvými slovy říci: **Na co jsem nereagoval, v tom máš pravdu. Ano, to jsou moje chyby**.)

Pod čarou

**VÝZVA! - MOŽNOST VÝDĚLKU!!!**  
Z moci svého úřadu vyhlašuji  
**SOUTĚŽ**  
o návrh erbovního znaku Liscannoru (včetně stručného popisu).  
Nejlepší a nadpoloviční většinou občanstva vybraný návrh bude odměněn  
**5.000 zl.**  
z obecních prostředků.

Klabzej Myšílov, osmý starosta

Tuto Lyškánoru připravil k vydání  
Klabzej Myšílov, starosta Liscannoru